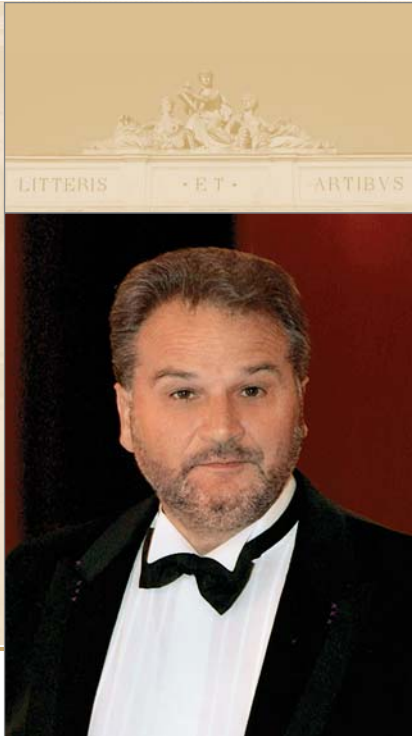

НІДЗЕЛЬСЬКИЙ Петро Васильович

Випускник будівельного
факультету (1968 р.)

Державний Радник
Російської Федерації 2-го класу

*Кандидат технічних наук,
лауреат премії Правління
Російської Федерації*

Народився 1 жовтня 1945 р. у селищі Смотрич на Хмельниччині, і після закінчення сільської школи ризикнув подати документи до вже на той момент одного з найбільш престижних вузів — Львівського політехнічного інституту. Петро, як і більшість радянських хлопчаків, мріяв стати будівельником, проте якби на зорі своєї юності побачив перелік майбутніх заслуг і досягнень, напевно, здивувався б. Здається, одного життя навіть відданий своїй справі людині для такої кількості звершень замало, проте невгамовна юність і здорова зухвалість не знають перешкод! Тим більше, коли особисті якості помножуються на серйозну базу чи то, по-будівельному, — міцний фундамент. Саме таким тепер, із висоти свого поважного віку, Петро Васильович вважає навчання в рідній alma mater.

Його студентські роки були насичені не лише необхідними майбутньому спеціалісту теоретичними знаннями (за які, звичайно, і донині екс-студент вдячний викладачам), надзвичайно цінним для завзятої молоді було застосування тих знань на практиці. Активна участь у роботі зонального студентського будівельного загону «Верховина» і студзагону «Каменярь», де Петрові довірили почесну посаду головного інженера, укріпила в юнакові віру в себе і додала завзяття. Спробувати свої сили й переконатися у правильності вибору професії довелося і на будівельних майданчиках м. Сургут (Тюменська область). Згодом виявиться, що остання поїздка стане в житті та кар'єрі Петра Васильовича знаковою — невдовзі молодий спеціаліст вирішить жити і працювати саме в цьому російському місті.

*Студент
Петро Нідзельський*

Успішно закінчивши інститут, Петро Васильович деякий час працював інженером у системі Головомолдавтошосдору, а вже через рік розпочав активну виробничу і наукову діяльність, пов'язану з освоєнням газових і нафтових родовищ Західного Сибіру. В цьому регіоні талановитому інженерові довелося розробляти соціально-побутову та інже-

нерну інфраструктуру, попрацювати у спеціалізованому Управлінні № 16 тресту «Спецбуд», Управлінні будівництвом Сургутської ГРЕС та побувати в ролі керівника, працюючи начальником ПТО та головним інженером БУ № 9 тресту «Сургутгазбуд» Головтюменнафтогазбуду Мінгазпрому СРСР, тресту «Спецнафтогазбуд», заступником начальника Головтюменнафтогазбуду. Впродовж 70–80-х років Петра Васильовича як відмінника праці нагороджено кількома престижними медалями і почесними знаками.

Якось, уже маючи за плечима доволі солідну кар'єрну біографію, 37-річний Петро Васильович вирішив самовдосконалюватись і протягом двох років прослуховував лекції в Академії народного господарства при Раді Міністрів СРСР. Після закінчення навчання працював головним інженером Головахсибжитлобуду Міннафтогазбуду СРСР, завідувачем сектора, заступником завідувача Відділу капітального будівництва і реконструкції Бюро Ради Міністрів СРСР із ПЕК, першим заступником голови Комітету інвестиційної політики і капітального будівництва Мінпаливенерго Росії. І ось нарешті в 1994 р. Петра Васильовича призначено заступником Міністра палива та енергетики Російської Федерації. Обійнявши цю почесну посаду, він сповна справдив очікування спеціалістів підвладної галузі, адже й надалі неодноразово був обраним депутатом міських рад депутатів у місті Сургут і Тюмень. А у 2002 р. за сприяння співдружності між країнами у газовій сфері був удостоєний подяки від Президента РФ.

Якщо вірити народній прикметі, одним із життєвих обов'язків справжнього чоловіка є спорудження будинку. Напевне, цей борг Петро Васильович виконав за цілу армію представників сильної статі. Саме він спільно зі своєю командою практично на пустирі зводив цілі міста: Сургут, Нефтеюганськ, Ноябрьськ та 17 західносибірських селищ, будував автошлях Сургут–Нефтеюганськ, пускорезервну ТЕЦ Сургутської ГРЕС, об'єкти магістральних газопроводів, потужностей із підземного зберігання газу й українських компресорних станцій, нафтопроводу Сургут–Полоцьк, облаштував Медвеж'є, Уренгойське і Виноградівське газові родовища, був відповідальним за створення баз будівничої індустрії у містах Сургут, Надим, Тюмень, виробничих потужностей із виготовлення залізобетонних виробів на Приполярному Уралі.

Проте не завжди видавалася нагода працювати у сприятливих для роботи умовах. Нерідко країна потребувала подвигів і від представників такої, здавалося б, мирної професії, як будівництво. Петру Васильовичу довелося брати активну участь і в ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, і в організації відновлювальних робіт у районах, що постраждали під час землетрусу у Вірменії, і у будівництві об'єктів паливно-енергетичного комплексу в Іраку, Йємені, на Кубі. Згодом готував директивні документи, необхідні для будівництва нафтоналивного порту Приморськ у Ленінградській області, нафтопроводів Балтійської трубопроводної системи, Бургас-Александрополіс, нафтопроводу Сковородіно-Дацин для постачання нафти до Китаю. До речі, саме Петро Васильович протягом багатьох років очолював міжвідомчу робочу групу із взаємодії з КНР у сфері нафти, газу та енергетики.

Дуже зобов'язані нашому співвітчизнику північні сусіди: свого часу він керував робочою групою з підготовки директивних матеріалів енергодіалогу Росії з країнами ЄС із розробки інвестиційної частини довготривалої енергетичної стратегії РФ.

Незважаючи на те, що працювати доводилося і за кордоном, все-таки більше уваги Петро Васильович приділяв проблемам Батьківщини. Мало того, впродовж багатьох років був головою робочої групи з палива та енергетики РФ у сфері взаємодії з паливно-енергетичним комплексом України, брав активну участь у формуванні спільних паливно-енергетичних

балансів обох країн, що суттєво підвищувало надійність функціонування вітчизняних промислових підприємств, сприяв максимальному завантаженні транзитних потужностей України вугледоною сировиною з Росії, Казахстану, Узбекистану й Туркменії, займався питаннями будівництва першого блоку Хмельницької АЕС.

Петро Васильович — кандидат технічних наук (1983), лауреат премії Правління Російської Федерації (2004) за створення та впровадження нової технології будівництва трубопроводів на об'єктах Західного та Східного Сибіру; нагороджений орденом Дружби народів (1986).

Попри глобальні масштаби своєї професійної діяльності, Петро Васильович встигає допомагати і селищу, в якому народився. Разом із дружиною, яка теж зростала у Смотричі, він побудував і обладнав усім необхідним будинок для літніх людей з усієї околиці. Тепер цей заклад на Хмельниччині вважають вірцевим. Колишньому односельцеві смотричі вдячні ще й за побудовані його зусиллями церкву та газопровід, що для спеціаліста такого високого класу, можливо, й дрібниця, проте для сільських жителів — глобальний крок до цивілізації. Тож тепер до численних звань і нагород Петра Нідзельського додалося ще й звання почесного громадянина рідного села за номером «1».

У вільний від роботи час Петро Васильович тішиться спілкуванням із доньками та онуками, захоплюється історією і грає у великий теніс.

У родинному колі